

När jag var arton år jobbade jag ett år som lägerledare i USA. Det var ett svårt jobb. Trots att jag hade sex yngre syskon och visste hur man tar hand om jobbiga ungar.

Tiden i USA lärde mig mycket om den jag ville vara. Och jag förstod att jag kunde göra mina egna val i livet. Det är därför det gör så ont att jag senare i livet gjorde val jag egentligen inte ville göra.

I USA fick jag ofta brev från min familj.

Far skrev att han och mina bröder hade börjat planera en resa till vår släkt i irakiska Kurdistan nästa sommar. Far och jag skulle köra varsin bil ner till Irak. När vi kom fram skulle vi sälja en av bilarna. Det var lätt att tjäna pengar på europeiska bilar i Irak.

Jag älskar äventyr och det var inte första gången vi besökte Irak. Egentligen ville jag svara ja med en gång. Men det gjorde jag inte.

Jag ville inte göra Far alltför glad. Han har aldrig varit stolt över mig och jag har alltid haft en hatkärlek till honom. Jag har alltid varit den upproriske sonen.

När jag kom tillbaka till Sverige efter USA visste jag inte vad jag skulle göra.

Far bara klagade på mig. Han sa att jag borde skaffa ett jobb. Han hade börjat jobba redan när han var sex år. Då sålde han tuggummin på gatan. På så sätt kunde han försörja två familjer i Kurdistan. Han ville att jag skulle göra allt på samma sätt som han.

Jag sa till Far att låta mig vara i fred. Sverige är ett modernt land. Här är det inte krig. Och här behöver man inte försörja sin släkt.

Far och jag bara bråkade. Vi kom inte överens om någonting. Till slut bad Far mig flytta hemifrån.

Nu var jag helt ensam. Jag kunde inte ringa till min mor. Vi hade inte pratat med varandra sedan Far och hon skildes. Det var fem år sedan. Jag hade tyckt att hon hade svikit familjen och övergivit oss barn. Nu behövde jag henne. Men jag visste inte var jag kunde få tag i henne.

När resan till Kurdistan närmade sig blev Far och jag vänner igen.

Resan skulle bli både lång och svår. Vi skulle köra till Irak på åtta dagar.

Far hade köpt en rostig Saab 9000.

10

Han var så stolt över den.

Jag hade arbetat extra på en pizzeria och tjänat ihop tillräckligt för att kunna köpa en egen bil. En Nissan Primera 1993:a.

Så kom äntligen dagen då Far, mina bröder och jag skulle åka.

Jag satte mig i bilen och startade motorn. Nu var jag på väg!

Det skulle visa sig bli en resa som förändrade mycket. Inte bara mitt liv, utan allas omkring mig. Men det anade jag inte då ...

11